

HOTĂRÎRE
cu privire la modificarea anexei nr.2 la Hotărîrea Guvernului
nr.1047 din 8 noiembrie 1999

nr. 588 din 24.07.2017

Monitorul Oficial nr.277-288/705 din 04.08.2017

* * *

În scopul transunerii parțiale în cadrul normativ național ce ține de domeniul înmatriculării și evidenței vehiculelor a prevederilor Directivei 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru), publicată în Jurnalul Oficial L 263/1 din 9 octombrie 2007, și ale Regulamentului (UE) nr.168/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2013 privind omologarea și supravegherea pieței pentru vehiculele cu două sau trei roți și pentru cvadricicluri, publicat în Jurnalul Oficial L 60 din 2 martie 2013, Guvernul

HOTĂRĂȘTE:

1. Se aprobă modificările ce se operează în anexa nr.2 la [Hotărîrea Guvernului nr.1047 din 8 noiembrie 1999](#) „Cu privire la reorganizarea Sistemului informațional automatizat de căutare „Automobilul” în Registrul de stat al transporturilor și introducerea testării autovehiculelor și remorcilor acestora” (se anexează).

2. Prezenta hotărîre intră în vigoare din momentul creării condițiilor necesare pentru punerea în circulație a certificatelor de înmatriculare de tip nou, dar nu mai târziu de data de 1 martie 2018.

PRIM-MINISTRU Pavel FILIP

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne Alexandru Jizdan

Nr.588. Chișinău, 24 iulie 2017.

Aprobate
prin Hotărîrea Guvernului
nr.588 din 24 iulie 2017

MODIFICĂRILE
ce se operează în anexa nr.2 la Hotărîrea Guvernului
nr.1047 din 8 noiembrie 1999

Anexa nr.2 la [Hotărîrea Guvernului nr.1047 din 8 noiembrie 1999](#) „Cu privire la reorganizarea Sistemului informațional automatizat de căutare „Automobilul” în Registrul de stat al transporturilor și introducerea testării autovehiculelor și remorcilor acestora” (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1999, nr.126-127, art.1113), cu modificările și completările ulterioare, va avea următorul cuprins:

REGULILE de înmatriculare a autovehiculelor și remorcilor

I. DISPOZIȚII GENERALE

1. Autoritatea competentă pentru efectuarea înmatriculării și radierii autovehiculelor și remorcilor este Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”.

2. Înmatricularea, transcrierea transiterii dreptului de proprietate și radierea autovehiculelor și remorcilor se efectuează de către subdiviziunile teritoriale de examinare și evidență a vehiculelor ale Instituției Publice Agenția Servicii Publice la cererea proprietarilor de vehicule sau mandatarilor acestora (după atestarea faptului că vehiculul nu figurează la data efectuării înmatriculării ca anunțat în urmărire conform resurselor informaționale deținute de autoritățile competente din Republica Moldova).

3. Proprietarii de vehicule sînt obligați să solicite înmatricularea înainte de a le pune în circulație și să solicite radierea lor, în cazurile prevăzute de legislația națională.

4. În cazurile în care proprietari ai vehiculelor sînt persoane ce nu au împlinit vîrsta de 14 ani, operațiunile de înmatriculare se efectuează în numele lor la cererea părinților, adoptatorilor sau tutorilor, iar în cazurile în care proprietari sînt persoane cu vîrsta de la 14 la 18 ani, operațiunile de înmatriculare se efectuează la cererea acestor persoane cu încuviințarea părinților, adoptatorilor sau a curatorului.

5. În cazul schimbării oricăror date înscrise în certificatul de înmatriculare, titularul acestuia este obligat să solicite autorității emitente eliberarea unui nou document de acest fel.

6. Titularii înmatriculării unui vehicul sînt obligați să solicite eliberarea unui nou document în locul celui furat, pierdut sau distrus.

7. Înmatricularea se efectuează pe numele proprietarului de vehicul. Pentru vehiculul transmis în folosință uzufructuarilor, în baza contractelor de comodat, locațiune ori leasing, pot fi eliberate mai multe certificate de înmatriculare în care, după caz, se fac următoarele înscriri: „comodat” „locațiune”, „leasing”.

8. În cazul în care vehiculul este proprietate a două sau mai multor persoane, certificatul de înmatriculare se eliberează pe numele unuia dintre ei, în baza acordului scris al tuturor coproprietarilor, iar în rubrica „Mențiuni speciale” din certificatul de înmatriculare se introduce mențiunea „Coproprietate”. Celorlalți coproprietari, la solicitare, li se eliberează certificat de înmatriculare cu mențiunile „Comodat” și „Coproprietate”.

9. Vehiculele importate în Republica Moldova se înmatriculează pe numele persoanelor juridice și fizice pe a căror nume au fost eliberate documentele vamale. Această restricție nu se extinde asupra:

a) vehiculelor importate de către agenții economici care au ca gen de activitate comercializarea vehiculelor;

b) vehiculelor importate de către persoanele fizice și transmise soților, copiilor și părinților sau întreprinderilor ai căror fondatori sînt.

10. Vehiculele din dotarea Ministerului Apărării, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului de Informații și Securitate se înregistrează în cadrul acestor instituții și pot, la solicitare, să fie înmatriculate de către autoritatea competentă.

11. Autoritatea care efectuează înmatricularea unui autovehicul sau a unei remorci eliberează proprietarului sau mandatarului un certificat de înmatriculare, precum și plăci cu număr de înmatriculare.

12. În datele de evidență a vehiculelor înmatriculate pe numele persoanelor fizice se indică adresa de domiciliu, iar în cazul persoanelor juridice – adresa juridică.

13. Vehiculele ce aparțin cetățenilor Republicii Moldova cu domiciliul peste hotarele țării, care nu sînt proprietari de imobil în Moldova, pot fi înmatriculate pe numele lor, indicînd ca domiciliu adresa soților, copiilor și părinților, cu acordul lor scris și autentificat notarial.

14. În cazul vehiculelor ce aparțin cetățenilor Republicii Moldova cu domiciliul peste hotarele țării,

care sînt proprietari de imobil în Moldova, în datele de evidență se indică adresa acestui imobil, la prezentarea documentelor ce confirmă dreptul de proprietate asupra acestuia.

15. Informația privind înmatricularea, transcrierea transmiterii dreptului de proprietate și radierea din evidență a vehiculelor, autocamioanelor, remorcilor și semiremorcilor care aparțin persoanelor juridice, precum și a autobuzelor care aparțin persoanelor fizice este accesată de către Ministerul Apărării și centrele militare prin intermediul sistemelor informaționale automatizate.

16. Titlurile de proprietate se prezintă spre înmatriculare în original și în copie. În documente trebuie să fie indicate, după caz, data și locul întocmirii lor, esența și condițiile tranzacției, inclusiv costul vehiculului, adresele, datele de identificare și semnăturile, datele despre vehicul (marca, modelul, categoria, anul de fabricație, numărul de identificare al mijlocului de transport (VIN), culoarea, numărul de producție al șasiului, caroseriei și motorului). Nu sînt acceptate spre înmatriculare vehiculele ale căror documente au ștersături, adăugiri, cuvinte anulate și corectări nestipulate și neconfirmate prin semnătura și ștampila organului respectiv, precum și titlurile de proprietate în care nu sînt indicate numerele de identificare sau de marcare ale agregatelor.

17. În sensul prezentelor reguli, expresiile și termenii de mai jos au următorul înțeles:

certificat de înmatriculare provizorie pentru probe – document oficial de stat care confirmă înmatricularea provizorie pentru probe;

înmatriculare – operațiunea administrativă prin care se atestă că un vehicul poate circula pe drumurile publice. Dovada atestării înmatriculării este certificatul de înmatriculare și numărul de înmatriculare atribuit;

înmatriculare permanentă – operațiunea de înmatriculare prin care se atribuie certificat de înmatriculare și număr de înmatriculare pentru o perioadă nedeterminată;

înmatriculare temporară – operațiunea de înmatriculare a vehiculelor plasate în regim vamal de admitere temporară, prin care se acordă certificat de înmatriculare și număr de înmatriculare pentru o perioadă determinată;

înmatriculare provizorie pentru probe – operațiunea de înmatriculare pentru probe prin care se acordă certificat de înmatriculare provizorie pentru probe și număr pentru probe;

transcrierea transmiterii dreptului de proprietate asupra vehiculului – operațiunea administrativă prin care se confirmă că dreptul de proprietate asupra vehiculului înmatriculat în Republica Moldova a fost transcris în evidențele autorității competente;

loc șezînd – în cazul vehiculului din categoriile M și N, se consideră că există atunci cînd vehiculul este prevăzut cu ancoraje „accesibile”;

în cazul vehiculului din categoria L, înseamnă:

a) o șa în care stă fie conducătorul, fie un pasager, care este folosită prin încălecare;

b) orice scaun în care poate sta cel puțin o persoană de dimensiunile unui manechin antropomorf corespunzător unui adult de sex masculin, de dimensiunea 50 de percentile, în cazul conducătorului;

masă maximă – masa maximă tehnic admisibilă a vehiculului;

raport de identificare a vehiculului – document eliberat de către autoritatea competentă în care se indică rezultatele identificării vehiculului;

expert în identificarea vehiculelor – angajat al autorității competente pentru efectuarea înmatriculării, specializat în identificarea vehiculelor.

II. Înmatricularea autovehiculelor și remorcilor

18. Înmatricularea, transcrierea transmiterii dreptului de proprietate asupra vehiculului, eliberarea unui duplicat al certificatului de înmatriculare și eliberarea unui nou certificat de înmatriculare, ca urmare a modificării unor date înscrise în acesta, cu excepția înmatriculării provizorii pentru probe, se face numai pentru autovehiculele și remorcile identificate și verificate de către un expert în identificarea vehiculelor, care are ca scop:

a) atestarea faptului că principalele elemente de identificare ale vehiculului (numărul caroseriei, numărul șasiului și numărul motorului) sînt originale și/sau nu au fost supuse unor modificări neautorizate;

b) atestarea identității vehiculului în raport cu datele menționate în certificatul de înmatriculare al

acestui;

c) atestarea faptului că formularul-tip al documentului care confirmă înmatricularea anterioară a vehiculului, eliberat de autoritățile competente din țara de proveniență, este autentic (numai pentru vehiculele prezentate pentru prima înmatriculare în Republica Moldova). Rezultatele identificării se indică în raportul de identificare a vehiculului și sînt valabile timp de cinci zile lucrătoare. După expirarea acestui termen vehiculul este supus identificării repetate.

În cazul transcrierii transiterii dreptului de proprietate asupra unui vehicul înmatriculat în Republica Moldova, verificarea numărului motorului se efectuează doar la solicitarea proprietarului de vehicul.

19. Este interzisă înmatricularea, transcrierea transiterii dreptului de proprietate asupra vehiculului, eliberarea unui duplicat al certificatului de înmatriculare și eliberarea unui nou certificat de înmatriculare, ca urmare a modificării unor date înscrise în acesta, pentru vehiculele care au principalele elemente de identificare (numărul caroseriei, numărul șasiului și numărul motorului) falsificate, nimicite intenționat sau modificate neautorizat, cu excepția următoarelor cazuri:

a) în cazul, confirmat de organele de drept, în care vehiculul a fost furat, găsit cu principalele elemente de identificare falsificate și restituit proprietarului legal;

b) în caz de recunoaștere de către instanța de judecată a persoanei în a cărei folosință se află un vehicul cu numerele de identificare falsificate ca fiind „cumpărător de bună-credință” și prin hotărîrea în cauză s-a dispus înmatricularea vehiculului.

20. Înmatricularea poate fi permanentă, temporară sau pentru probe.

21. Înmatricularea permanentă este continuă, în sensul că, de la admiterea în circulație în Republica Moldova și pînă la scoaterea definitivă din circulație a unui vehicul, acesta este înscris permanent în evidențele autorității competente, pe numele proprietarului sau, după caz, al proprietarilor succesivi.

22. Înmatricularea temporară se realizează în cazul vehiculelor care beneficiază de regimul vamal de admitere temporară. Actele și numerele de înmatriculare naționale se predau spre păstrare în subdiviziunile competente să efectueze înmatricularea și se restituie ulterior la radierea lor din evidență.

23. Înmatricularea permanentă sau înmatricularea temporară se efectuează în baza următoarelor documente:

a) cererea solicitantului;

b) documentul care atestă dreptul de proprietate al solicitantului asupra autovehiculului sau remorcii, în original și în copie;

c) actul de identitate al solicitantului, în original;

d) dovada efectuării inspecției tehnice periodice, în termenul de valabilitate al acesteia și dovada plății taxei pentru folosirea drumurilor;

e) copia documentului de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în termenul de valabilitate al acestuia;

f) documentul vamal care atestă importul definitiv sau temporar pentru înmatricularea temporară, în cazul autovehiculelor și al remorcilor importate în Republica Moldova, în original și în copie;

g) dovada achitării tarifelor stabilite de autoritatea competentă pentru serviciile prestate;

h) procura, după caz;

i) raportul de identificare a vehiculului;

j) dovada plății suplimentare obligatorii prevăzute de [Legea Fondului republican și a fondurilor locale de susținere socială a populației nr.827-XIV din 18 februarie 2000](#), după caz.

24. În cazul înmatriculării permanente, documentele originale prevăzute la pct.23 lit.b), c), d), f) și h) se restituie odată cu eliberarea certificatului de înmatriculare provizoriu al vehiculului și a plăcilor cu numărul de înmatriculare.

25. În cazul vehiculului confecționat individual, solicitantul trebuie să prezinte, pe lîngă documentele prevăzute la pct.23 (cu excepția documentului prevăzut la lit.b), și actul expertizei tehnice eliberat de către subdiviziunea competentă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

26. În cazul vehiculului care a mai fost înmatriculat în alt stat și care se înmatriculează pentru prima

data în Republica Moldova, solicitantul trebuie să prezinte, pe lângă documentele prevăzute la pct.23, și documentele de înmatriculare eliberate de autoritățile străine, precum și, după caz, plăcile cu numărul de înmatriculare.

27. În cazul absenței documentelor prevăzute la pct.26 sau prezentării lor în copii, subdiviziunile teritoriale de examinare și evidență a vehiculelor vor efectua înmatricularea numai după obținerea confirmării de la Centrul de Cooperare Polițienească Internațională a faptului că vehiculul nu figurează ca dat în urmărire internațională, sau în baza informației obținute în conformitate cu prevederile tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte. Confirmarea se solicită și se obține inclusiv prin intermediul sistemelor informaționale.

28. În cazul existenței unor indicii cu privire la falsificarea documentelor prevăzute la pct.23 sau 26, se vor efectua verificări prin intermediul structurilor specializate ale Ministerului Afacerilor Interne cu competențe în domeniu, la solicitarea subdiviziunilor teritoriale de examinare și evidență a vehiculelor. Este interzisă înmatricularea vehiculelor în cazul constatării falsificărilor în datele înscrise în documentele de înmatriculare eliberate de autoritățile străine.

29. Transcrierea transducerii dreptului de proprietate asupra unui vehicul se efectuează în baza următoarelor documente:

- a) cererea noului proprietar sau, după caz, a mandatarului;
- b) documentul care atestă dreptul de proprietate al solicitantului asupra autovehiculului sau remorcii, în original și în copie;
- c) actul de identitate al solicitantului, în original;
- d) dovada efectuării inspecției tehnice periodice, în termenul de valabilitate a acesteia, și dovada plății taxei pentru folosirea drumurilor;
- e) copia documentului de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în termenul de valabilitate al acestuia;
- f) certificatul de înmatriculare al fostului proprietar;
- g) plăcile cu numărul de înmatriculare, dacă nu corespund prevederilor standardului SM 122:2014 sau dacă este solicitată eliberarea unor plăci cu alt număr de înmatriculare;
- h) dovada achitării tarifelor stabilite de autoritatea competentă pentru serviciile prestate;
- i) procura, după caz;
- j) raportul de identificare a vehiculului;
- k) dovada plății suplimentare obligatorii prevăzută de Legea Fondului republican și a fondurilor locale de susținere socială a populației, după caz;
- l) cererea depusă de fostul proprietar în cazul solicitării transcrierii transducerii dreptului de proprietate în baza unui contract întocmit în formă simplă, conform legislației civile.

30. Documentele originale prevăzute la pct.29 lit.b), c), d) și f) se restituie odată cu eliberarea certificatului de înmatriculare provizoriu al vehiculului și a plăcilor cu numărul de înmatriculare.

31. Verificarea existenței asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule se poate face și prin intermediul sistemelor informaționale, în cazul interacțiunii informaționale a sistemelor deținute de Instituția Publică Agenția Servicii Publice și Biroul Național al Asigurătorilor de Autovehicule (Comisia Națională a Pieței Financiare). În acest caz documentele prevăzute la pct.23 lit.e), precum și la pct.29 lit.e) nu mai sînt necesare.

32. În cazul transcrierii transducerii dreptului de proprietate pentru vehiculul al cărui certificat de înmatriculare este model mai vechi decît 1993 și datele despre acest vehicul lipsesc în sistemele informaționale automatizate, noul certificat de înmatriculare se eliberează doar după efectuarea verificărilor în registrele ținute manual.

33. Pentru vehiculele aflate în regim vamal de admitere temporară, perioada de înmatriculare temporară nu poate depăși termenul-limită acordat de autoritatea vamală sau durata dreptului de ședere de care beneficiază cetățenii străini.

34. Autovehiculele și remorcile aparținînd misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și membrilor acestora, precum și altor organizații și persoane străine cu statut diplomatic sau consular, care își desfășoară activitatea în Republica Moldova, se înmatriculează, la cererea celor interesați, cu avizul

Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene. Actele și numerele de înmatriculare naționale ale acestor vehicule se păstrează la proprietarii lor.

35. Eliberarea unui duplicat al certificatului de înmatriculare se efectuează în baza următoarelor documente:

- a) cererea proprietarului sau a persoanei împuternicite;
- b) certificatul de înmatriculare deteriorat, după caz;
- c) dovada achitării tarifelor stabilite de autoritatea competentă pentru serviciile prestate;
- d) actul de identitate al solicitantului, în original;
- e) dovada efectuării inspecției tehnice periodice, în termenul de valabilitate a acesteia, și dovada plății taxei pentru folosirea drumurilor;
- f) copia documentului de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în termenul de valabilitate al acestuia;
- g) raportul de identificare a vehiculului;
- h) dovada plății suplimentare obligatorii prevăzută de Legea Fondului republican și a fondurilor locale de susținere socială a populației, după caz.

36. Eliberarea unui nou certificat de înmatriculare ca urmare a modificării unor date înscrise în acesta se efectuează în baza următoarelor documente:

- a) cererea solicitantului;
- b) certificatul de înmatriculare;
- c) dovada achitării tarifelor stabilite de autoritatea competentă pentru serviciile prestate;
- d) actul de identitate al solicitantului, în original;
- e) actele care confirmă legalitatea modificărilor solicitate a datelor înscrise în certificatul de înmatriculare, după caz;
- f) dovada efectuării inspecției tehnice periodice, în termenul de valabilitate al acesteia, și dovada plății taxei pentru folosirea drumurilor;
- g) copia documentului de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în termenul de valabilitate al acestuia;
- h) raportul de identificare a vehiculului;
- i) dovada plății suplimentare obligatorii prevăzută de Legea Fondului republican și a fondurilor locale de susținere socială a populației, după caz.

37. În cazul documentării vehiculelor reutilate, solicitantul trebuie să prezinte permisiunea de reutilare eliberată de către subdiviziunea competentă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, dovada efectuării lucrărilor de reutilare în condițiile întreprinderilor autorizate și, după caz, actele care confirmă dreptul de proprietate asupra agregatelor cu număr de identificare.

38. Reutilarea care a condus la modificarea datelor de evidență ale vehiculului trebuie să fie reflectată în certificatul de înmatriculare.

39. Documentele originale prevăzute la pct.35 lit.b), d) și e) și la pct.36 lit.b), d) și f) se restituie odată cu eliberarea noului certificat de înmatriculare provizoriu al vehiculului.

40. În cazul solicitării atribuirii unui alt număr de înmatriculare, se vor depune în plus față de documentele prevăzute la pct.36 plăcile cu numărul de înmatriculare și dovada achitării tarifului pentru eliberarea plăcilor de înmatriculare noi.

41. Transcrierea transiterii dreptului de proprietate asupra unui vehicul, eliberarea unui nou certificat de înmatriculare ca urmare a modificării unor date înscrise în acesta, eliberarea unui duplicat al certificatului de înmatriculare, eliberarea certificatelor de înmatriculare pentru vehiculele transmise în folosință și radierea vehiculului se vor efectua doar după verificarea existenței interdicțiilor aplicate asupra vehiculului.

42. În cazul existenței interdicțiilor, operațiunile prevăzute la pct.41 pot fi efectuate după anularea interdicției sau, după caz, doar cu acordul persoanei responsabile de instituirea interdicției.

43. Autovehiculele și remorcile care, la introducerea în Republica Moldova, nu au fost plasate în niciun regim vamal sau destinație vamală nu pot fi înmatriculate.

44. Înmatricularea autovehiculelor și remorcilor, în temeiul titlurilor de proprietate, se efectuează cu

condiția prezentării actelor vamale, stabilite de Autoritatea centrală a Serviciului Vamal, care confirmă autorizarea plasării vehiculului în circuitul liber pe teritoriul Republicii Moldova de către Serviciul Vamal.

45. Drept bază la calcularea termenului de exploatare a vehiculului, a motorului și a caroseriei se ia anul de fabricație. Anul de fabricație se stabilește de către Serviciul Vamal în baza datelor ce se găsesc în certificatul de înmatriculare și în codul VIN (numărul de identificare al vehiculului).

46. În cazul necorespunderii datelor din documentele de înmatriculare cu cele din codul VIN, drept bază se iau datele uzinei producătoare a vehiculului sau informația obținută de la dealerii autorizați ai producătorilor de vehicule.

47. În cazul în care o persoană prezintă copii ale actelor de înmatriculare, eliberate anterior de autoritățile competente din țara exportatoare a vehiculului, și există suspiciuni privind anul de fabricație sau parametri tehnici indicați în aceste copii, anul de fabricație și parametri tehnici se stabilesc în baza datelor uzinei producătoare sau în baza informației obținute de la dealerii autorizați.

48. Eliberarea certificatului de înmatriculare provizorie pentru probe:

a) autoritatea competentă pentru efectuarea înmatriculării și radierii vehiculelor eliberează certificatul de înmatriculare provizorie pentru probe în cazul vehiculelor care se comercializează, în vederea efectuării probelor solicitate de clienți, la cererea agenților economici care au ca obiect de activitate comercializarea vehiculelor rutiere și dețin spațiu special amenajat pentru expunerea vehiculelor;

b) certificatul de înmatriculare provizorie pentru probe este valabil un an de la data eliberării;

c) certificatul de înmatriculare provizorie pentru probe este valabil doar pe teritoriul Republicii Moldova;

d) formularul certificatului de înmatriculare provizorie pentru probe este identic cu cel al certificatului de înmatriculare provizoriu, fiind însoțit de o anexă completată de titularul certificatului de înmatriculare provizorie pentru probe.

49. Certificatul de înmatriculare provizorie pentru probe se eliberează în baza următoarelor documente:

a) cererea solicitantului;

b) copii de pe actul constitutiv al societății din care să rezulte ca obiect de activitate comercializarea vehiculelor rutiere și copii de pe actele care atestă deținerea unui spațiu special amenajat pentru expunerea vehiculelor supuse vânzării;

c) copia documentului vamal care atestă importul vehiculului;

e) copii de pe documentele de înmatriculare eliberate de autoritățile străine, după caz;

f) dovada achitării tarifelor stabilite de autoritatea competentă pentru serviciile prestate.

50. Titularii certificatelor de înmatriculare provizorie pentru probe vor completa la momentul punerii în circulație a unui vehicul cu plăci cu număr pentru probă o anexă care trebuie să cuprindă datele de identificare ale vehiculului pe care se montează plăcile cu număr pentru probe, și anume: categoria, marca, modelul, masa totală maximum autorizată, culoarea, numărul de identificare, precum și datele de identificare ale conducătorului de vehicul. Datele din anexe se înscriu, de asemenea, într-un registru aflat la sediul societății.

51. Titularii certificatelor de înmatriculare provizorie pentru probe vor asigura permanent, la cererea poliției, identificarea operativă a vehiculelor care circulă cu număr de probă.

52. Vehiculele care circulă în baza certificatului de înmatriculare provizorie pentru probe nu pot efectua transport comercial de bunuri și persoane.

53. Eliberarea certificatului de înmatriculare pentru vehiculul transmis în folosință se efectuează în baza următoarelor documente:

a) cererea solicitantului;

b) certificatul de înmatriculare;

c) dovada achitării tarifelor stabilite de autoritatea competentă pentru serviciile prestate;

d) actul de identitate al solicitantului, în original;

e) actul care confirmă transmiterea în folosință a vehiculului;

f) cererea depusă de proprietar în cazul solicitării eliberării certificatului de înmatriculare pentru

vehiculul transmis în folosință în baza unui contract întocmit în formă simplă, conform legislației civile.

54. Documentele originale prevăzute la pct.53 lit.b) și d) se restituie odată cu eliberarea noului certificat de înmatriculare provizoriu al vehiculului.

55. În procesul înmatriculării, autovehiculele și remorcile acestora, precum și tipurile de caroserie vor fi clasificate conform prevederilor directivelor europene referitoare la omologarea vehiculelor, ce vor fi transpuse prin intermediul instrumentelor juridice naționale.

56. Clasificarea categoriilor de vehicule, tipurilor de vehicule și a tipurilor de caroserie se efectuează în conformitate cu prevederile anexei la prezentele Reguli.

III. RADIAREA VEHICULELOR

57. Proprietarii de vehicule înmatriculate pot solicita retragerea din circulație, dacă fac dovada depozitării acestora în afara domeniului public.

58. Radierea vehiculelor se face de către autoritatea care a efectuat înmatricularea, la cererea proprietarului, în următoarele cazuri:

a) proprietarul sau mandatarul face dovada dezmembrării, casării sau predării vehiculului la unități specializate;

b) vehiculul urmează să fie scos definitiv din Republica Moldova.

59. Vehiculul declarat prin hotărîre judecătorească fără stăpîn sau abandonat se radiază din oficiu în termen de 30 de zile de la data cînd hotărîrea a devenit definitivă.

60. Radierea se face pe baza depunerii certificatului de înmatriculare și a plăcilor cu număr de înmatriculare, precum și a documentelor care atestă faptul că a intervenit una dintre situațiile prevăzute la pct.58. Pentru vehiculele exportate din Republica Moldova, pe lîngă certificatele de înmatriculare, se eliberează certificatele de înmatriculare provizorii și plăcile cu număr de înmatriculare tranzit. La radierea vehiculelor din evidență, în certificatele de înmatriculare se taie unghiul de sus din partea locului amplasării codului bidimensional.

61. În cazul exportului din țară a vehiculelor procurate de către persoanele străine, se eliberează certificatul de înmatriculare provizoriu și plăcile cu număr de înmatriculare tranzit valabile pentru 30 de zile.

62. În cazul vehiculelor înmatriculate anterior datei de 1 ianuarie 1993, care dețin certificate de înmatriculare și numere de înmatriculare modele vechi sau care au o vechime de fabricație mai mare de 25 de ani, radierea se poate efectua în baza unei declarații pe propria răspundere a titularului înmatriculării ori a moștenitorilor legali sau testamentari ai acestuia, care să ateste că vehiculul a fost dezmembrat sau retras definitiv din circulație și nu mai circulă pe drumurile publice.

IV. NUMERELE DE ÎNMATRICULARE

63. Formele, dimensiunile, culorile fondului plăcilor și ale înscrisurilor aplicate, precum și condițiile de calitate pentru plăcile cu număr de înmatriculare sînt stabilite prin standard de stat.

64. În cazul transcrierii transiterii dreptului de proprietate, plăcile cu număr de înmatriculare trec automat pe numele noului proprietar, dacă corespund prevederilor standardului SM122:2014 și dacă fostul proprietar nu a optat pentru păstrarea combinației numărului de înmatriculare respectiv, iar combinația numărului de înmatriculare nu este restricționată.

65. Solicitantul înmatriculării permanente sau persoana care solicită transcrierea dreptului de proprietate asupra unui vehicul în Republica Moldova poate opta pentru o combinație preferențială a numărului de înmatriculare, dacă aceasta este disponibilă și prezintă dovada achitării tarifului pentru serviciul prestat.

66. În cazul în care proprietarul vehiculului intenționează transferarea dreptului de proprietate asupra acestuia și optează pentru păstrarea combinației numărului de înmatriculare, poate solicita atribuirea unui alt număr de înmatriculare, cu depunerea documentelor prevăzute la pct.36 și 40, dacă cererea pentru păstrarea acesteia și cererea privind transcrierea transiterii dreptului de proprietate nu sînt depuse concomitent la subdiviziunile competente să înmatriculeze vehiculul. Plăcile cu număr de înmatriculare se păstrează la subdiviziunile de înmatriculare, dacă posesorul a optat în acest sens și

dacă prezintă dovada achitării tarifului pentru serviciul prestat.

V. APLICAREA MARCAJULUI CONVENȚIONAL

67. În cazul vehiculelor care au principalele elemente de identificare (numărul caroseriei, numărul șasiului și numărul motorului) distruse (în urma factorilor naturali) sau în cazul lipsei numerelor de identificare poansonate de uzina producătoare, se va efectua marcarea convențională a acestora.

68. Procedura de marcare convențională se stabilește prin ordin al Instituției Publice Agenția Servicii Publice.

69. Este interzisă aplicarea marcajului convențional în cazul vehiculului care are numărul caroseriei, numărul șasiului sau, după caz, numărul motorului falsificat, cu următoarele excepții:

a) în cazul, confirmat de organele de drept, în care vehiculul a fost furat, găsit cu elementele de identificare falsificate și restituit proprietarului legal;

b) în caz de recunoaștere de către instanța de judecată a persoanei în a cărei folosință se află un vehicul cu numerele de identificare falsificate ca fiind „cumpărător de bună-credință” și prin hotărîrea în cauză s-a dispus înmatricularea vehiculului.

70. În cazurile prevăzute la pct.69 lit.a) sau b), după caz, se introduc în rubrica „Mențiuni special” a certificatului de înmatriculare următoarele mențiuni: număr caroserie fals, număr șasiu fals, număr motor fals.

Anexă
la Regulile de înmatriculare a
autovehiculelor și remorcilor

CRITERII PENTRU CLASIFICAREA VEHICULELOR, TIPURI DE VEHICULE ȘI TIPURI DE CAROSERIE

1. CLASIFICAREA ÎN CATEGORII DE VEHICULE

Categoriile de vehicule se clasifică după cum urmează:

1.1. Categoria L – vehicule motorizate cu două, trei sau patru roți

1.1.1. Categoria L1e – vehicule motorizate ușoare cu două roți a căror viteză maximă prin construcție nu depășește 45 km/h și care sînt echipate cu un motor cu ardere internă cu cilindrul de cel mult 50 cm³ sau cu un motor electric a cărui putere nominală continuă este de cel mult 4 kW și masa maximă = masa admisibilă din punct de vedere tehnic declarată de producător.

Vehiculele din categoria L1e se clasifică în două subcategorii:

a) L1e-A (biciclete cu motor, proiectate pentru pedalare, dotate cu un mod de propulsie auxiliar, cu scopul principal de a ajuta la pedalare, puterea de ieșire a sistemului auxiliar de propulsie fiind întreruptă în momentul în care vehiculul atinge o viteză ≤ 25 km/h și puterea nominală sau netă continuă maximă (1) ≤ 1 000 W; bicicletă cu motor cu trei sau patru roți care corespunde criteriilor specifice suplimentare de subclasificare este considerată echivalentă din punct de vedere tehnic cu un vehicul L1e-A cu două roți);

b) L1e-B (mopede cu două roți, orice alt vehicul din categoria L1 care nu poate fi clasificat la subcategoria L1e-A).

1.1.2. Categoria L2e – mopede, respectiv vehicule cu trei roți, a căror viteză maximă prin construcție nu depășește 45 km/h și care sînt echipate cu un motor cu aprindere prin scînteie a cărui cilindree este de cel mult 50 cm³, sau cu un alt motor cu ardere internă a cărui putere maximă netă este de cel mult 4 kW, sau cu un motor electric a cărui putere nominală continuă este de cel mult 4 kW, avînd masa în ordine de mers de cel mult 270 kg și fiind echipat cu maximum două locuri șezînd, inclusiv locul conducătorului.

Vehiculele din categoria L2e se clasifică în următoarele două subcategorii:

a) L2e-P (mopede cu trei roți destinate transportului de pasageri);

b) L2e-U (mopede cu trei roți proiectate pentru scopuri utilitare, concepute exclusiv pentru transportul de marfă, dotate cu o platformă de încărcare deschisă sau închisă, practic plană și orizontală, ce îndeplinește următoarele criterii: lungime platformă × lățime platformă $\geq 0,3 \times$ lungime vehicul × lățime maximă vehicul, sau o suprafață de încărcare echivalentă care corespunde definiției de mai sus utilizată pentru montarea mașinilor și/sau echipamentelor, și proiectate cu o suprafață de încărcare care este separată în mod clar printr-un perete despărțitor rigid de zona rezervată ocupanților vehiculului și care poate transporta un volum minim 600 mm³).

1.1.3. Categoria L3e – motociclete, respectiv vehicule cu două roți, care nu pot fi clasificate ca aparținând categoriei L1e, cu masa maximă = masa admisibilă din punct de vedere tehnic declarată de producător.

Vehiculele din categoria L3e se clasifică în următoarele subcategorii:

a) conform performanțelor motocicletelor:

- L3e-A1 (motociclete cu performanțe reduse, echipate cu un motor cu ardere internă cu cilindrul de cel mult 125 cm³, având puterea nominală sau netă continuă maximă 11 kW și raportul putere/masă de cel mult 0,1 kW/kg);

- L3e-A2 (motociclete cu performanțe medii, având puterea nominală sau netă continuă maximă 35 kW și raportul putere/masă de cel mult 0,2 kW/kg);

- L3e-A3 (motociclete cu performanțe ridicate, care nu pot fi clasificate conform criteriilor de clasificare L3e-A1 sau L3e-A2);

b) conform utilizării speciale:

- L3e-A1E, L3e-A2E sau L3e-A3E (motociclete „enduro”, având înălțimea scaunului de cel puțin 900 mm, garda la sol de cel puțin 310 mm, raportul de transmisie total în ultima treaptă de viteză (raportul de transmisie primar × raportul de transmisie secundar în ultima treaptă de viteză × raportul de transmisie final) de cel puțin 6,0, masa în ordine de mers plus masa bateriei de propulsie, în caz de propulsie electrică sau electrică hibridă, de cel mult 140 kg și fără loc șezând pentru pasager;

- L3e-A1T, L3e-A2T sau L3e-A3T (motociclete „trial”, având înălțimea scaunului de cel mult 700 mm, garda la sol de cel puțin 280 mm, capacitatea rezervorului de carburant de cel mult 4 litri, raportul de transmisie total în ultima treaptă de viteză (raportul de transmisie primar × raportul de transmisie secundar în ultima treaptă de viteză × raportul de transmisie final) de cel puțin 7,5, masa în ordine de mers de cel mult 100 kg și fără loc șezând pentru pasager.

1.1.4. Categoria L4e – motociclete cu două roți, cu ataș (vehicule motorizate de bază cu două roți care îndeplinesc criteriile de clasificare în categorii și subcategorii ale unui vehicul din categoria L3e, echipate cu ataș, cu maximum patru locuri șezând, inclusiv cel al conducătorului, pe motocicleta cu ataș având maximum două locuri șezând pentru pasagerii din ataș și masa maximă = masa admisibilă din punct de vedere tehnic declarată de producător).

1.1.5. Categoria L5e – tricicluri motorizate, respectiv vehicule prevăzute cu trei roți, care nu pot fi clasificate ca vehiculele din categoria L2e, având masa în ordine de mers de cel mult 1000 kg și fiind echipate cu maximum cinci locuri șezând, inclusiv cel al conducătorului.

Vehiculele din categoria L5e se clasifică în două subcategorii:

a) L5e-A (triciclu destinat în principal transportului de pasageri);

b) L5e-B (triciclu utilitar, destinat exclusiv transportului de mărfuri, proiectat ca vehicul utilitar și caracterizat printr-un habitacul închis pentru conducător și pasageri, accesibil prin maximum trei părți, echipat cu maximum două locuri șezând, inclusiv cel al conducătorului, conceput exclusiv pentru transportul de marfă, dotat cu o platformă de încărcare deschisă sau închisă, practic plană și orizontală, ce îndeplinește următoarele criterii: lungime platformă × lățime platformă $\geq 0,3 \times$ lungime vehicul × lățime vehicul, sau o suprafață de încărcare echivalentă care corespunde definiției de mai sus, concepută pentru montarea de mașini și/sau echipamente, și proiectat cu o suprafață de încărcare care este separată în mod clar printr-un perete despărțitor rigid de zona rezervată ocupanților vehiculului și care poate transporta un volum minim 600 mm³).

1.1.6. Categoria L6e – cvadricicluri ușoare, respectiv vehicule cu patru roți, a căror masă în

ordine de mers este de cel mult 425 kg, avînd viteza maximă constructivă de cel mult 45 km/h, fiind echipate cu un motor cu aprindere prin scînteie cu cilindrul de cel mult 50 cm³ și cu maximum două locuri șezînd, inclusiv cel al conducătorului.

Vehiculele din categoria L6e se clasifică în două subcategorii:

a) L6e-A (vehicule rutiere de tip „Quad” ușoare, care nu îndeplinesc criteriile specifice de clasificare pentru vehiculele din subcategoria L6e-B, avînd puterea nominală sau netă continuă maximă de cel mult 4 Kw);

b) L6e-B (cvadrimobile ușoare, avînd compartimentul închis pentru conducător și pasageri, accesibil prin maximum trei laturi și puterea nominală sau netă continuă maximă de cel mult 6 Kw) care, la rîndul său, se clasifică în alte două subcategorii:

- L6e-BP (cvadrimobile ușoare pentru transportul de pasageri – vehicule destinate în principal transportului de pasageri);

- L6e-BU (cvadrimobile ușoare pentru scopuri utilitare, concepute exclusiv pentru transportul de marfă, dotate cu o platformă deschisă sau închisă de încărcare, practic plană și orizontală, ce îndeplinește următoarele criterii: lungime platformă × lățime platformă ≥ 0,3 × lungime vehicul × lățime vehicul, sau o suprafață de încărcare echivalentă care corespunde definiției de mai sus utilizată pentru montarea mașinilor și/sau echipamentelor, și proiectate cu o suprafață de încărcare care este separată în mod clar printr-un perete despărțitor rigid de zona rezervată ocupanților vehiculului și care poate transporta un volum minim 600 mm³).

1.1.7. Categoria L7e – cvadricicluri grele, respectiv vehicule cu patru roți, altele decît cvadriciclurile ușoare (categoria L6e), avînd masa vehiculului în ordine de mers de cel mult 450 kg pentru transportul de persoane sau 6000 kg pentru transportul de mărfuri.

Vehiculele din categoria L7e se clasifică în următoarele subcategorii:

a) L7e-A (vehicule „Quad rutier greu”, care nu îndeplinesc criteriile specifice de clasificare pentru vehiculele din subcategoria L7e-B sau L7e-C și care sînt proiectate pentru transportul de pasageri, avînd puterea nominală sau netă continuă maximă cel mult 15 Kw) cu subcategoriile:

- L7e-A1 (vehicule „Quad” rutier greu A1”, care au maximum două locuri șezînd tip șa, inclusiv cel al conducătorului, avînd comanda direcției prin ghidon);

- L7e-A2 (vehicule „Quad rutier greu A2”, care nu îndeplinesc criteriile specifice de clasificare pentru vehiculele din subcategoria L7e-A1, avînd maximum două locuri șezînd tip șa, inclusiv cel al conducătorului);

b) L7e-B (vehicule „Quad greu de teren”, care nu îndeplinesc criteriile specifice de clasificare pentru vehiculele din subcategoria L7e-C, avînd garda la sol de cel puțin 180 mm) cu subcategoriile:

- L7e-B1 (vehicule „Quad de teren”, care au maximum două locuri șezînd tip șa, inclusiv cel al conducătorului, comanda direcției prin ghidon, viteza maximă constructivă de cel mult 90 km/h și raportul ampatament/gardă la sol de cel mult 6);

- L7e-B2 (vehicule „Buggy cu locuri alăturate”, altele decît cele din categoria L7e-B1, care au maximum trei locuri șezînd, dar nu tip șa, dintre care două poziționate unul lîngă celălalt, inclusiv cel al conducătorului, avînd puterea nominală sau netă continuă maximă de cel mult 15 Kw și raportul ampatament/gardă la sol de cel mult 8);

c) L7e-C (cvadrimobile grele, care nu îndeplinesc criteriile specifice de clasificare pentru vehiculele din subcategoria L7e-B, avînd compartimentul închis pentru conducător și pasageri, accesibil prin maximum trei laturi, puterea nominală sau netă continuă maximă de cel mult 15 Kw și viteza maximă constructivă de cel mult 90 km/h) cu subcategoriile:

- L7e-CP (cvadrimobile grele pentru transportul de pasageri, care nu îndeplinesc criteriile specifice de clasificare pentru vehiculele din subcategoria L7e-CU, care au maximum patru locuri șezînd, dar nu tip șa, inclusiv cel al conducătorului);

- L7e-CU (cvadrimobile grele pentru scopuri utilitare, concepute exclusiv pentru transportul de marfă, dotate cu o platformă deschisă sau închisă de încărcare, practic plană și orizontală și care îndeplinește următoarele criterii: lungime platformă × lățime platformă ≥ 0,3 × lungime vehicul

× lățime vehicul, sau o suprafață de încărcare echivalentă care corespunde definiției de mai sus proiectată pentru montarea de mașini și/sau echipamente și proiectat cu o suprafață de încărcare separată în mod clar printr-un perete despărțitor rigid de zona rezervată ocupanților vehiculului și suprafața de încărcare poate transporta un volum minim reprezentat de 600 mm³ și maximum două locuri șezând, dar nu tip șa, inclusiv cel al conducătorului).

1.2. Categoria M: autovehicule concepute și construite în principal pentru transportul persoanelor și bagajelor acestora

1.2.1. Categoria M₁: vehicule din categoria M, având cel mult opt locuri așezate în plus față de locul așezat al conducătorului auto.

Vehiculele care aparțin categoriei M₁ nu au spațiu pentru pasageri în picioare.

Numărul locurilor așezate poate fi limitat la unul singur (de exemplu, locul așezat al conducătorului auto).

1.2.2. Categoria M₂: vehicule din categoria M, având mai mult de opt locuri așezate în plus față de locul așezat al conducătorului auto și o masă maximă ce nu depășește 5 tone. Vehiculele care aparțin categoriei M₂ pot avea spațiu pentru pasageri în picioare în plus față de locurile așezate.

1.2.3. Categoria M₃: vehicule din categoria M, având mai mult de opt locuri așezate în plus față de locul așezat al conducătorului auto și o masă maximă ce depășește 5 tone.

Vehiculele care aparțin categoriei M₃ pot avea spațiu pentru pasageri în picioare.

Pentru vehiculele din categoriile M₂ și M₃ care au o capacitate de transport mai mare de 22 de pasageri, cu excepția conducătorului, se definesc următoarele trei clase:

– clasa I: orice vehicul cu suprafețe rezervate pasagerilor care călătoresc în picioare, permițând astfel mișcarea frecventă a pasagerilor;

– clasa II: orice vehicul construit în principal pentru a transporta pasageri pe scaune și astfel conceput încât să permită transportul de pasageri care călătoresc în picioare pe un culoar central și, dacă este prevăzută, într-o zonă care nu depășește spațiul pentru două scaune duble;

– clasa III: orice vehicul construit exclusiv pentru a transporta pasageri pe scaune.

Pentru vehiculele din categoriile M₂ și M₃ a căror capacitate nu depășește 22 de pasageri, cu excepția conducătorului auto, se definesc următoarele două clase:

– clasa A: orice vehicul conceput pentru a transporta pasageri care călătoresc în picioare; un vehicul din aceasta clasă are scaune și poate fi prevăzut cu amenajări pentru pasagerii care călătoresc în picioare;

– clasa B: orice vehicul care nu a fost conceput pentru a transporta pasageri care călătoresc în picioare; un vehicul din aceasta clasă nu este prevăzut cu amenajări pentru pasagerii care călătoresc în picioare.

1.3. Categoria N: autovehicule concepute și construite în principal pentru transportul mărfurilor

1.3.1. Categoria N₁: vehicule din categoria N având o masă maximă ce nu depășește 3,5 tone.

1.3.2. Categoria N₂: vehicule din categoria N având o masă maximă care depășește 3,5 tone, dar care nu depășește 12 tone.

1.3.3. Categoria N₃: vehicule din categoria N având o masă maximă ce depășește 12 tone.

1.3.4. În cazul unui vehicul tractor proiectat să tracteze o semiremorcă sau o remorcă cu axă centrală, masa ce se ia în considerare pentru clasificarea vehiculului este masa proprie a vehiculului tractor, la care se adaugă masa corespunzătoare sarcinii verticale statice maxime transferate vehiculului tractor de semiremorcă sau de remorcă cu axă centrală și, după caz, masa maximă a încărcăturii proprii a vehiculului tractor.

1.4. Categoria O: remorci concepute și construite pentru transportul mărfurilor sau al persoanelor, precum și pentru cazarea persoanelor.

1.4.1. Categoria O₁: vehicule din categoria O având o masă maximă ce nu depășește 0,75 tone.

1.4.2. Categoria O₂: vehicule din categoria O avînd o masă maximă care depășește 0,75 tone, dar care nu depășește 3,5 tone.

1.4.3. Categoria O₃: vehicule din categoria O avînd o masă maximă care depășește 3,5 tone, dar care nu depășește 10 tone.

1.4.4. Categoria O₄: vehicule din categoria O avînd o masă maximă care depășește 10 tone.

1.4.5. În cazul unei semiremorci sau al unei remorci cu axă centrală, masa ce se ia în considerare pentru clasificarea remorcii corespunde sarcinii verticale statice maxime transmise la sol de către axa sau axele semiremorcii sau remorcii cu axă centrală cînd este cuplată la vehiculul tractor și încărcată cu sarcina sa maximă.

2. SUBCATEGORII DE VEHICULE

2.1. Vehicule de teren

2.1.1. „Vehicul de teren” înseamnă un vehicul care aparține fie categoriei M, fie categoriei N, avînd caracteristici tehnice specifice care permit utilizarea acestuia în afara drumurilor normale.

Pentru aceste categorii de vehicule, se adaugă litera „G” ca sufix la litera și numărul de identificare ale categoriei de vehicul.

2.1.2. Vehiculele din categoriile M₁ sau N₁ se clasifică în subcategoria vehiculelor de teren dacă îndeplinesc în același timp următoarele condiții:

a) sînt echipate cu cel puțin o axă față și cel puțin o axă spate, concepute să fie acționate simultan, indiferent dacă o axă motoare poate fi decuplată;

b) sînt echipate cu cel puțin un mecanism de blocare a diferențialului sau un mecanism cu efect similar;

c) pot să urce o rampă cu înclinarea de cel puțin 25% fără remorcă;

d) îndeplinesc cinci dintre următoarele șase cerințe:

1) unghiul de atac este de cel puțin 25 de grade;

2) unghiul de degajare este de cel puțin 20 de grade;

3) unghiul de rampă este de cel puțin 20 de grade;

4) garda la sol sub axa față este de cel puțin 180 mm;

5) garda la sol sub axa spate este de cel puțin 180 mm;

6) garda la sol între axe este de cel puțin 200 mm.

2.1.3. Vehiculele care aparțin categoriilor M₂, N₂ sau M₃, a căror masă maximă nu depășește 12 tone, se clasifică în subcategoria vehiculelor de teren dacă îndeplinesc condiția stabilită la lit.a) sau condițiile stabilite la lit.b) și c):

a) toate axele lor sînt acționate simultan, indiferent dacă una sau mai multe axe motoare pot fi decuplate;

b): 1) cel puțin o axă față și cel puțin o axă spate sînt concepute să fie acționate simultan, indiferent dacă o axă motoare poate fi decuplată;

2) sînt echipate cu cel puțin un mecanism de blocare a diferențialului sau un mecanism care are același efect;

3) pot să urce o rampă cu înclinarea de 25% fără remorcă;

c) îndeplinesc cel puțin cinci dintre următoarele șase cerințe, dacă masa lor maximă nu depășește 7,5 tone, și cel puțin patru, dacă masa lor maximă depășește 7,5 tone:

1) unghiul de atac este de cel puțin 25 grade;

2) unghiul de degajare este de cel puțin 25 de grade;

3) unghiul de rampă este de cel puțin 25 de grade;

4) garda la sol sub axa față este de cel puțin 250 mm;

5) garda la sol între axe este de cel puțin 300 mm;

6) garda la sol sub axa spate este de cel puțin 250 mm.

2.1.4. Vehiculele care aparțin categoriilor M₃ sau N₃, a căror masă maximă depășește 12 tone, se clasifică în subcategoria vehiculelor de teren dacă îndeplinesc condiția stabilită la lit.a) sau ambele condiții stabilite la lit.b) și c):

a) toate axele lor sînt acționate simultan, indiferent dacă una sau mai multe axe motoare pot fi decuplate;

b): 1) cel puțin jumătate din axe (sau două din cele trei axe, în cazul unui vehicul cu trei axe și, *mutatis mutandis*, în cazul unui vehicul cu cinci axe) sînt concepute să fie acționate simultan, indiferent dacă o axă motoare poate fi decuplată;

2) există cel puțin un mecanism de blocare a diferențialului sau un mecanism cu efect similar;

3) pot să urce o rampă cu înclinarea de 25% fără remorcă;

c) îndeplinesc cel puțin patru dintre următoarele șase cerințe:

1) unghiul de atac este de cel puțin 25 de grade;

2) unghiul de degajare este de cel puțin 25 de grade;

3) unghiul de rampă este de cel puțin 25 de grade;

4) garda la sol sub axa față este de cel puțin 250 mm;

5) garda la sol între axe este de cel puțin 300 mm;

6) garda la sol sub axa spate este de cel puțin 250 mm.

2.2. Procedură pentru a verifica dacă un vehicul poate fi clasificat în categoria vehiculelor de teren

a) Condiții de încercare pentru măsurări geometrice

2.2.1. Vehiculele aparținînd categoriei M_1 sau N_1 sînt fără încărcătură, cu un manechin al unui bărbat avînd percentila 50 instalat pe scaunul conducătorului auto și echipate cu lichid de răcire, lubrifiant, combustibil, scule, roată de rezervă (dacă acestea sînt echipamente originale furnizate de producător).

Manechinul poate fi înlocuit de un dispozitiv similar avînd aceeași masă.

2.2.2. Vehiculele, altele decît cele menționate la pct.2.2.1, sînt încărcate pînă ajung la masa lor maximă tehnic admisibilă.

Repartizarea masei pe axe este astfel încît să reprezinte situația cea mai defavorabilă cu privire la respectarea criteriilor respective.

2.2.3. Un vehicul reprezentativ pentru tip este pus la dispoziția serviciului tehnic în condițiile specificate la pct.2.2.1 sau 2.2.2. Vehiculul este oprit, roțile fiind orientate în linie dreaptă.

Suprafața pe care se efectuează măsurările este cît se poate de plană și de orizontală (înclinare maximă 0,5%).

b) Măsurarea unghiurilor de atac, de degajare și de rampă

2.2.4. Unghiul de atac se măsoară în conformitate cu pct.6.10 din standardul SM SR ISO 612:2012 Vehicule rutiere. Dimensiuni ale automobilelor și vehiculelor tractate. Termeni și definiții.

2.2.5. Unghiul de degajare se măsoară în conformitate cu pct.6.11 din standardul SM SR ISO 612:2012.

2.2.6. Unghiul de rampă se măsoară în conformitate cu pct.6.9 din standardul SM SR ISO 612:2012.

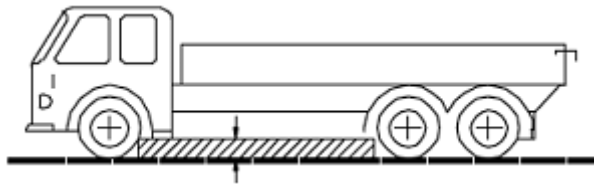
2.2.7. La măsurarea unghiului de degajare, dispozitivele de protecție antiîmpănare spate care se pot regla în înălțime pot fi plasate în poziția superioară.

2.2.8. Prevederea de la pct.2.3.4 nu se interpretează ca o obligație de a echipa vehiculul de bază cu o protecție antiîmpănare spate ca echipament original. Cu toate acestea, producătorul vehiculului de bază informează producătorul din etapa următoare că vehiculul trebuie să respecte cerințele privind unghiul de degajare atunci cînd este echipat cu o protecție antiîmpănare spate.

c) Măsurarea gării la sol

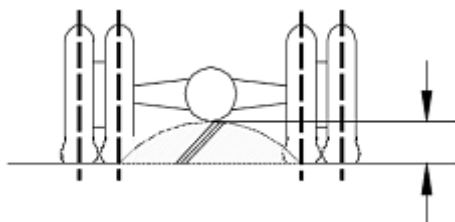
2.2.9. „Garda la sol între axe” înseamnă distanța cea mai mică dintre planul solului și punctul fix cel mai coborît al vehiculului.

Pentru aplicarea definiției, se ține cont de distanța dintre ultima axă a unui grup de axe față și prima axă a unui grup de axe spate.

2.2.10. Nicio parte rigidă a vehiculului nu se poate afla în zona hașurată din figură.

2.2.11. „Garda la sol sub o axă” înseamnă distanța dintre cel mai înalt punct al arcului de cerc care trece prin centrul petei de contact a roților unei axe (roțile interioare, în cazul anvelopelor jumelate) și care atinge punctul fix cel mai coborât al vehiculului între roți.

2.2.12. După caz, măsurarea gărzii la sol se efectuează pe fiecare dintre axele dintr-un grup de axe.

d) Capacitatea de a urca o rampă

2.2.13. „Capacitatea de a urca o rampă” înseamnă capacitatea unui vehicul de a urca o rampă.

2.2.14. În scopul verificării capacității de a urca o rampă a unui vehicul incomplet și complet din categoriile M_2 , M_3 , N_2 și N_3 se efectuează o încercare.

2.2.15. Încercarea se efectuează de către serviciul tehnic asupra unui vehicul reprezentativ pentru tipul care urmează să fie încercat.

2.2.16. La cererea producătorului, capacitatea de a urca o rampă a unui tip de vehicul poate fi demonstrată printr-o încercare virtuală.

2.3 Vehicule cu destinație specială

2.3.1. „Vehicul cu destinație specială” înseamnă un vehicul din categoria M, N sau O având caracteristici tehnice specifice în scopul de a îndeplini o funcție care necesită adaptări și/sau echipamente speciale.

Pentru vehiculele incomplete care sînt destinate a fi clasificate în subcategoria vehiculelor cu destinație specială, se adaugă litera „S” ca sufix la litera și numărul de identificare ale categoriei de vehicul.

2.3.2. „Autorulotă” (SA) – vehicul din categoria M cu spațiu pentru facilități de locuit, care conține cel puțin următoarele echipamente:

- a) scaune și masă;
- b) paturi obținute eventual prin transformarea scaunelor;
- c) facilități pentru gătit;
- d) facilități pentru depozitare.

Aceste echipamente trebuie să fie rigid fixate în spațiul pentru facilități de locuit. Totuși, masa poate fi astfel concepută încît să poată fi ușor demontată.

2.3.3. „Vehicul blindat” (SB) – vehicul destinat protecției persoanelor sau mărfurilor transportate, cu blindaj antiglonț.

2.3.4. „Ambulanță” (SC) – vehicul din categoria M destinat transportului persoanelor bolnave sau rănite și dotat cu echipamente speciale în acest scop.

2.3.5. „Autovehicul funerar” (SD) – vehicul din categoria M destinat transportului persoanelor decedate și dotat cu echipamente speciale în acest scop.

2.3.6. „Vehicul accesibil scaunelor rulante” (SH) – vehicul din categoria M_1 , construit sau

transformat astfel încât în el să încapă una sau mai multe persoane așezate în scaunele lor rulante atunci când vehiculul rulează pe drum.

2.3.7. „Rulotă” (SE) – un vehicul din categoria O, astfel cum se definește la pct.3.2.1.3 din standardul SM STAS 6689/1:2006 Vehicule rutiere. Tipuri. Terminologie.

2.3.8. „Macara mobilă” (SF) – vehicul din categoria N₃, care nu este echipat pentru transportul de mărfuri și care este dotat cu o macara al cărei moment de ridicare este egal cu sau mai mare de 400 kNm.

2.3.9. „Grup special” (SG) – vehicul cu destinație specială care nu se încadrează în niciuna dintre definițiile menționate în pct.2.3.

2.3.10. „Dispozitiv de tractare tip „dolly” (SJ) – vehicul din categoria O echipat cu un dispozitiv de cuplare tip șa pentru a susține o semiremorcă în vederea convertirii acesteia în remorcă.

2.3.11. „Remorcă de transport al unei încărcături excepționale” (SK) – vehicul din categoria O₄ destinat transportului de încărcături indivizibile care este supus restricțiilor de viteză și trafic din cauza dimensiunilor sale.

Acest termen se referă și la remorcile modulare hidraulice, indiferent de numărul de module.

2.3.12. „Autovehicul pentru transportul unei încărcături excepționale” (SL) – autoremorcher sau autotractor pentru semiremorcă din categoria N₃ care satisface toate condițiile de mai jos:

a) are mai mult de două axe, iar cel puțin jumătate dintre ele (două din trei în cazul unui vehicul cu trei axe și, *mutatis mutandis*, în cazul unui vehicul cu cinci axe) sînt concepute să fie propulsate simultan, indiferent dacă o axă motoare poate fi decuplată;

b) este conceput pentru tractarea și împingerea unei remorci pentru transportul unei încărcături excepționale din categoria O₄;

c) are o putere minimă a motorului de 350 kW;

d) poate fi echipat cu un dispozitiv de cuplare față suplimentar pentru mase remorcabile grele.

2.3.13. Vehicul pentru transport de echipamente multiple (SM) – vehicul de teren din categoria N (astfel cum este definit la pct.2.4), conceput și construit pentru tractarea, împingerea, transportul și acționarea anumitor echipamente interschimbabile:

a) cu cel puțin două zone de montare pentru aceste echipamente;

b) cu interfețe mecanice, hidraulice și/sau electrice standardizate (de exemplu, priză de putere) pentru alimentarea și acționarea echipamentelor menționate anterior;

c) care se încadrează în definiția din standardul SM STAS 6689/1:2006 cu pct.3.1.4 (Vehicul special).

În cazul în care vehiculul este dotat cu o platformă de încărcare auxiliară, lungimea maximă a acesteia nu trebuie să depășească:

a) de 1,4 ori lățimea ecartamentului axei frontale sau posterioare a vehiculului, în cazul vehiculelor cu două axe luîndu-se în considerare valoarea cea mai mare;

b) de 2,0 ori lățimea ecartamentului axei frontale sau posterioare a vehiculului, în cazul vehiculelor cu mai mult de două axe luîndu-se în considerare valoarea cea mai mare.

2.4. Vehicule de teren cu destinație specială

2.4.1. „Vehicul de teren cu destinație specială” înseamnă un vehicul care aparține fie categoriei M, fie categoriei N, avînd caracteristicile tehnice specifice menționate la literele A și B.

Pentru aceste categorii de vehicule, se adaugă litera „G” ca sufix la litera și numărul de identificare ale categoriei de vehicul.

În plus, pentru vehiculele incomplete care sînt destinate a fi clasificate în subcategoria vehiculelor cu destinație specială, se adaugă litera „S” ca sufix secundar.

3. CRITERII PENTRU TIPURI, VARIANTE ȘI VERSIUNI DE VEHICULE

A. Categoria M₁

3.1. Tipul de vehicul

3.1.1. Un „tip de vehicul” include vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) denumirea societății producătorului;
- b) concepția și modul de asamblare a părților principale ale structurii caroseriei, în cazul unei caroserii autoportante. Aceeași dispoziție se aplică *mutatis mutandis* vehiculelor a căror caroserie este fixată cu șuruburi sau sudată pe un cadru separat;
- c) în cazul vehiculelor construite în mai multe etape, producătorul și tipul vehiculului din etapa anterioară.

3.1.2. Prin derogare de la cerințele prevăzute la pct.3.1.1 lit.b), atunci când producătorul utilizează porțiunea de podea a structurii caroseriei, precum și elementele constituente principale care formează partea din față a structurii caroseriei localizate direct în zona din fața parbrizului, pentru construcția diferitelor tipuri de caroserie (de exemplu, berlină și cupeu), se poate considera că vehiculele respective aparțin aceluiași tip. Producătorul trebuie să furnizeze dovezi în acest sens.

3.1.3. Un tip conține cel puțin o variantă și o versiune.

3.2. Variantă

3.2.1. O „variantă” în cadrul unui tip de vehicul grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile constructive următoare:

- a) numărul ușilor laterale sau tipul de caroserie atunci când producătorul utilizează criteriul de la pct.3.1.2;
- b) motorul, cu privire la următoarele caracteristici constructive:
 - i) tipul de alimentare cu energie (motor cu ardere internă, motor electric sau altul);
 - ii) principiul de funcționare (aprindere prin scînteie, aprindere prin comprimare sau altul);
 - iii) numărul și dispunerea cilindrilor, în cazul motorului cu ardere internă (L4, V6 sau altul);
- c) numărul de axe;
- d) numărul de axe motoare și interconectarea lor;
- e) numărul de axe directe;
- f) stadiul completării (de exemplu, complet/incomplet).

3.3. Versiune

3.3.1. O „versiune” în cadrul unei variante grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) masa maximă tehnic admisibilă;
- b) cilindrul, în cazul motorului cu ardere internă;
- c) puterea maximă a motorului sau puterea nominală continuă maximă (motor electric);
- d) tipul combustibilului (benzină, motorină, GPL, bicomustibil sau altul);
- e) numărul maxim de locuri așezate;
- f) nivelul sonor al vehiculului în mers;
- g) nivelul emisiilor poluante din gazele de evacuare (de exemplu, Euro 5, Euro 6 sau altul);
- h) emisiile de CO₂ combinate sau ponderat, combinate;
- i) consumul de energie electrică (ponderat, combinat);
- j) consumul de combustibil combinat sau consumul de combustibil ponderat, combinat.

B. Categoriile M₂ și M₃

3.4. Tipul de vehicul

3.4.1. Un „tip de vehicul” include vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) denumirea societății producătorului;
- b) categoria;
- c) următoarele aspecte constructive și de concepție:
 - i) concepția și construcția elementelor constituente principale care formează șasiul;
 - ii) concepția și construcția elementelor constituente principale care formează structura caroseriei, în cazul unei caroserii autoportante;

- d) numărul de niveluri (cu un nivel/cu două niveluri);
- e) numărul de secțiuni (rigide/articulate);
- f) numărul de axe;
- g) modul de alimentare cu energie (intern sau extern);
- h) în cazul vehiculelor construite în mai multe etape, producătorul și tipul vehiculului din etapa anterioară.

3.4.2. Un tip conține cel puțin o variantă și o versiune.

3.5. Variantă

3.5.1. O „variantă” în cadrul unui tip de vehicul grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile constructive următoare:

- a) tipul de caroserie;
- b) clasa sau combinația de clase de vehicule (numai în cazul vehiculelor complete și completate);
- c) stadiul completării (de exemplu, complet/incomplet/completat);
- d) motorul, cu privire la următoarele caracteristici constructive:
 - i) tipul de alimentare cu energie (motor cu ardere internă, motor electric sau altul);
 - ii) principiul de funcționare (aprindere prin scînteie, aprindere prin comprimare sau altul);
 - iii) numărul și dispunerea cilindrilor, în cazul motorului cu ardere internă (L6, V8 sau altul).

3.6. Versiune

3.6.1. O „versiune” în cadrul unei variante grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) masa maximă tehnic admisibilă;
- b) capacitatea vehiculului de a tracta sau nu o remorcă;
- c) cilindrarea, în cazul motorului cu ardere internă;
- d) puterea maximă a motorului sau puterea nominală continuă maximă (motor electric);
- e) tipul combustibilului (benzină, motorină, GPL, bicomustibil sau altul);
- f) nivelul sonor al vehiculului în mers;
- g) nivelul emisiilor poluante din gazele de evacuare (de exemplu, Euro 4, Euro 5 sau altul).

C. Categoria N₁

3.7. Tipul de vehicul

3.7.1. Un „tip de vehicul” include vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) denumirea societății producătorului;
- b) concepția și modul de asamblare a părților principale ale structurii caroseriei, în cazul unei caroserii autoportante;
- c) concepția și construcția elementelor constituente principale care formează șasiul, în cazul unei caroserii care nu este autoportantă;
- d) producătorul și tipul vehiculului din etapa anterioară, în cazul vehiculelor construite în mai multe etape.

3.7.2. Prin derogare de la cerințele prevăzute la pct.3.7.1 lit.b), atunci cînd producătorul utilizează porțiunea de podea a structurii caroseriei, precum și elementele constituente principale care formează partea din față a structurii caroseriei localizate direct în zona din față parbrizului, pentru construcția diferitelor tipuri de caroserie (de exemplu, un furgon și un șasiu-cabină, diferite ampatamente și diferite înălțimi ale acoperișului), se poate considera că vehiculele respective aparțin aceluiași tip. Producătorul trebuie să furnizeze dovezi în acest sens.

3.7.3. Un tip conține cel puțin o variantă și o versiune.

3.8. Variantă

3.8.1. O „variantă” în cadrul unui tip de vehicul grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile constructive următoare:

- a) numărul ușilor laterale sau tipul de caroserie;
- b) stadiul completării (de exemplu, complet/incomplet/completat);

- c) motorul, cu privire la următoarele caracteristici constructive:
 - i) tipul de alimentare cu energie (motor cu ardere internă, motor electric sau altul);
 - ii) principiul de funcționare (aprindere prin scînteie, aprindere prin comprimare sau altul);
 - iii) numărul și dispunerea cilindrilor, în cazul motorului cu ardere internă (L6, V8 sau altul);
- d) numărul de axe;
- e) numărul de axe motoare și interconectarea lor;
- f) numărul de axe directoare.

3.9. Versiune

3.9.1. O „versiune” în cadrul unei variante grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) masa maximă tehnic admisibilă;
- b) cilindrul, în cazul motorului cu ardere internă;
- c) puterea maximă a motorului sau puterea nominală continuă maximă (motor electric);
- d) tipul combustibilului (benzină, motorină, GPL, bicomustibil sau altul);
- e) numărul maxim de locuri așezate;
- f) nivelul sonor al vehiculului în mers;
- g) nivelul emisiilor poluante din gazele de evacuare (de exemplu, Euro 5, Euro 6 sau altul);
- h) emisiile de CO₂ combinate sau ponderate, combinate;
- i) consumul de energie electrică (ponderat, combinat);
- j) consumul de combustibil combinat sau ponderat, combinat.

D. Categoriile N₂ și N₃

3.10. Tipul de vehicul

3.10.1. Un „tip de vehicul” include vehiculele care au în comun toate caracteristicile principale următoare:

- a) denumirea societății producătorului;
- b) categoria;
- c) concepția și construcția șasiului care sînt comune unei linii unice de produse;
- d) numărul de axe;
- e) producătorul și tipul vehiculului din etapa anterioară, în cazul vehiculelor construite în mai multe etape.

3.10.2. Un tip conține cel puțin o variantă și o versiune.

3.11. Variantă

3.11.1. O „variantă” în cadrul unui tip de vehicul grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile constructive următoare:

- a) conceptul structural al caroseriei sau tipul de caroserie, astfel cum se menționează în pct.4.3 și 4.5 (numai pentru vehicule complete și completate);
- b) stadiul completării (de exemplu, complet/incomplet/completat);
- c) motorul, cu privire la următoarele caracteristici constructive:
 - i) tipul de alimentare cu energie (motor cu ardere internă, motor electric sau altul);
 - ii) principiul de funcționare (aprindere prin scînteie, aprindere prin comprimare sau altul);
 - iii) numărul și dispunerea cilindrilor, în cazul motorului cu ardere internă (L6, V8 sau altul);
- d) numărul de axe motoare și interconectarea lor;
- e) numărul de axe directoare.

3.12. Versiune

3.12.1. O „versiune” în cadrul unei variante grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

- a) masa maximă tehnic admisibilă;
- b) capacitatea vehiculului de a tracta sau nu o remorcă, după cum urmează:
 - i) o remorcă fără sistem de frînare;
 - ii) o remorcă cu un sistem de frînare cu acționare prin inerție;
 - iii) o remorcă cu un sistem de frînare continuă sau semicontinuă;

iv) o remorcă din categoria O₄ care determină o masă maximă a combinației ce nu depășește 44 de tone;

v) o remorcă din categoria O₄ care determină o masă maximă a combinației ce depășește 44 de tone;

c) cilindrul;

d) puterea maximă a motorului;

e) tipul combustibilului (benzină, motorină, GPL, bicombustibil sau altul);

f) nivelul sonor al vehiculului în mers;

g) nivelul emisiilor poluante din gazele de evacuare (de exemplu, Euro 4, Euro 5 sau altul).

E. Categoriile O₁ și O₂

3.13. Tipul de vehicul

3.13.1. Un „tip de vehicul” include vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

a) denumirea societății producătorului;

b) categoria;

c) conceptul, astfel cum se definește în pct.4.4.1;

d) următoarele aspecte constructive și de concepție:

i) concepția și construcția elementelor constitutive esențiale care formează șasiul;

ii) concepția și construcția elementelor constitutive esențiale care formează structura caroseriei, în cazul unei caroserii autoportante;

e) numărul de axe;

f) producătorul și tipul vehiculului din etapa anterioară, în cazul vehiculelor construite în mai multe etape.

3.13.2. Un tip conține cel puțin o variantă și o versiune.

3.14. Variantă

3.14.1. O „variantă” în cadrul unui tip de vehicul grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile constructive următoare:

a) tipul de caroserie, astfel cum se menționează în pct.4.5 (pentru vehicule complete și completate);

b) stadiul completării (de exemplu, complet/incomplet/completat);

c) tipul sistemului de frînare (de exemplu, fără frâne/inerțial/servofrână).

3.15. Versiune

3.15.1. O „versiune” în cadrul unei variante grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

(a) masa maximă tehnic admisibilă;

(b) conceptul de suspensie (suspensie pneumatică, metalică sau de cauciuc, bară de torsiune sau alta);

(c) conceptul de proțap (triunghi, țeavă sau altul).

F. Categoriile O₃ și O₄

3.16. Tipul de vehicul

3.16.1. Un „tip de vehicul” include vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

a) denumirea societății producătorului;

b) categoria;

c) conceptul de remorcă, cu privire la definițiile din pct.4.4.1;

d) următoarele aspecte constructive și de concepție:

i) concepția și construcția elementelor constitutive esențiale care formează șasiul;

ii) concepția și construcția elementelor constitutive esențiale care formează structura caroseriei, în cazul remorcilor autoportante;

e) numărul de axe;

f) producătorul și tipul vehiculului din etapa anterioară, în cazul vehiculelor construite în mai

multe etape.

3.16.2. Un tip conține cel puțin o variantă și o versiune.

3.17. Variante

3.17.1. O „variantă” în cadrul unui tip de vehicul grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile constructive și de concepție următoare:

a) tipul de caroserie, astfel cum se menționează în pct.4.5 (pentru vehicule complete și completate);

b) stadiul completării (de exemplu, complet/incomplet/completat);

c) conceptul de suspensie (suspensie metalică, pneumatică sau hidraulică);

d) următoarele caracteristici tehnice:

i) capacitatea șasiului de a fi sau nu extensibil;

ii) înălțimea platformei (normală, joasă, semijoasă etc.).

3.18. Versiuni

3.18.1. O „versiune” în cadrul unei variante grupează vehiculele care au în comun toate caracteristicile următoare:

a) masa maximă tehnic admisibilă;

b) subdiviziunile sau combinația de subdiviziuni în care se încadrează distanța dintre două axe consecutive care formează un grup;

c) definiția axelor în ceea ce privește următoarele aspecte:

i) axe care se ridică (număr și poziție);

ii) axe încărcabile (număr și poziție);

iii) axe directoare (număr și poziție).

3.19. Cerințe comune pentru toate categoriile de vehicule

3.19.1. Atunci când un vehicul aparține mai multor categorii datorită masei sale maxime sau numărului de locuri așezate sau ambelor, producătorul poate selecționa utilizarea criteriilor uneia sau altei categorii de vehicule pentru a defini variantele și versiunile.

3.19.2. Exemple:

a) un vehicul „A” poate fi supus omologării de tip ca N_1 (3,5 tone) și N_2 (4,2 tone) în raport cu masa sa maximă. În acest caz, parametrii menționați la categoria N_1 pot fi utilizați și pentru vehiculul care aparține categoriei N_2 (sau viceversa);

b) un vehicul „B” poate fi supus omologării de tip ca M_1 și M_2 în raport cu numărul de locuri așezate (7+1 sau 10+1); parametrii menționați la categoria M_1 pot fi utilizați și pentru vehiculul care aparține categoriei M_2 (sau viceversa).

3.19.3. Un vehicul de categoria N poate fi supus omologării de tip în funcție de prevederile cerute pentru categoria M_1 sau M_2 , după caz, când se intenționează să fie convertit într-un vehicul de categoria respectivă în timpul etapei următoare a unei proceduri de omologare de tip în mai multe etape.

3.19.4. Această opțiune este permisă numai pentru vehiculele incomplete.

Astfel de vehicule se identifică printr-un cod de variantă specific furnizat de producătorul vehiculului de bază.

3.19.5. Producătorul atribuie un cod alfanumeric fiecărui tip, fiecărei variante și versiuni de vehicul, alcătuit din litere romane și/sau cifre arabe.

Utilizarea parantezelor și a cratimelor este permisă numai dacă acestea nu înlocuiesc o literă sau o cifră.

3.19.6. Întregul cod este denumit: Tip-Variantă-Versiune sau „TVV”.

3.19.7. Un producător poate utiliza același cod pentru a defini un tip de vehicul atunci când acesta se încadrează în două sau mai multe categorii.

3.19.8. Un producător nu utilizează același cod pentru a defini un tip de vehicul pentru mai mult de o omologare de tip în cadrul aceleiași categorii de vehicul.

3.19.9. Numărul de caractere nu depășește:

a) 15 pentru codul tipului de vehicul;

b) 25 pentru codul unei variante;

c) 35 pentru codul unei versiuni.

3.19.10. „TVV” alfanumeric complet nu conține mai mult de 75 de caractere.

3.19.11. Atunci când TVV este utilizat ca un întreg, trebuie să se lase un spațiu între tip, variantă și versiune.

Exemplu de TVV: 159AF[...]0054[...] 977K (BE).

4. DEFINIȚII ALE TIPURILOR DE CAROSERIE

Tipul de caroserie se indică prin intermediul codurilor. Lista codurilor se aplică în principal vehiculelor complete și completate.

Pentru vehiculele cu destinație specială, tipul de caroserie care urmează să fie utilizat este legat de categoria de vehicul.

4.1. Vehicule aparținând categoriei M₁

4.1.1. AA Berlină – vehicul definit în standardul ISO SM STAS 6689/1:2006, la pct.3.1.1.1, echipat cu cel puțin patru geamuri laterale.

4.1.2. AB Autoturism cu ușă spate rabatabilă – berlină astfel cum se definește la pct.1.1 cu hayon în partea din spate a vehiculului.

4.1.3. AC Break – vehicul definit în standardul ISO SM STAS 6689/1:2006, la pct.3.1.1.4.

4.1.4. AD Cupeu – vehicul definit în standardul ISO SM STAS 6689/1:2006, la pct.3.1.1.5.

4.1.5. AE Cabriolet – vehicul definit în standardul ISO SM STAS 6689/1:2006, la pct.3.1.1.6. Cu toate acestea, este posibil ca un cabriolet să nu aibă ușă.

4.1.6. AF Vehicul cu utilizare multiplă – vehicul, altul decât AG și cele menționate la AA pînă la AE, destinat transportului persoanelor și bagajelor acestora sau, ocazional, transportului mărfurilor, într-un singur compartiment.

4.1.7. AG Break (utilitar) – vehicul definit în standardul SM STAS 6689/1:2006, la pct.3.1.1.4.1. Cu toate acestea, compartimentul pentru bagaje trebuie să fie complet separat de compartimentul pentru pasageri. În plus, nu trebuie ca punctul de referință al locului conducătorului auto să fie la cel puțin 750 mm deasupra suprafeței care suportă vehiculul.

4.2. Vehicule aparținând categoriei M₂ sau M₃

4.2.1. CA Vehicul fără etaj – vehicul în care spațiile prevăzute pentru persoane sînt dispuse pe un singur nivel sau astfel încît să nu reprezinte două niveluri suprapuse.

4.2.2. CB Vehicul cu etaj – vehicul în care spațiile prevăzute pentru pasageri sînt dispuse, cel puțin parțial, pe două niveluri suprapuse, iar pe platforma superioară nu sînt prevăzute spații pentru pasagerii în picioare.

4.2.3. CC Vehicul articulată fără etaj – un vehicul care constă din două sau mai multe secțiuni rigide care se articulează reciproc; compartimentele pentru pasageri din fiecare secțiune comunică, astfel încît pasagerii se pot deplasa liber între ele; secțiunile rigide sînt legate permanent, astfel încît nu pot fi separate decât printr-o operațiune care implică echipamente ce se găsesc în mod normal doar într-un atelier; fără etaj.

4.2.4. CD Vehicul articulată cu etaj – vehicul care constă din două sau mai multe secțiuni rigide care se articulează reciproc; compartimentele pentru pasageri din fiecare secțiune comunică cel puțin la nivelul uneia dintre platforme, astfel încît pasagerii se pot deplasa liber între secțiuni; secțiunile rigide sînt legate permanent, astfel încît nu pot fi separate decât printr-o operațiune care implică echipamente ce se găsesc în mod normal doar într-un atelier.

4.2.5. CE Vehicul cu podea coborîtă, fără etaj – vehicul din clasele I, II sau A în care cel puțin 35% din suprafața disponibilă pentru pasagerii în picioare (în secțiunea anterioară în cazul vehiculelor articulate) constituie o zonă fără trepte și are acces la cel puțin o ușă de serviciu; fără etaj.

4.2.6. CF Vehicul cu podea coborîtă, cu etaj – vehicul din clasele I, II sau A în care cel puțin 35% din suprafața disponibilă pentru pasagerii în picioare (în secțiunea anterioară în cazul vehiculelor articulate sau pe platforma inferioară în cazul vehiculului cu etaj) constituie o zonă fără

trepte și are acces la cel puțin o ușă de serviciu; cu etaj.

4.2.7. CG Vehicul articulată, cu podea coborâtă, fără etaj – vehicul care combină caracteristicile tehnice ale pct.4.2.3 și 4.2.5.

4.2.8. CH Vehicul articulată, cu podea coborâtă, cu etaj – vehicul care combină caracteristicile tehnice ale pct.4.2.4 și 4.2.6.

4.2.9. CI Vehicul fără acoperiș, fără etaj – vehicul cu acoperiș parțial sau fără acoperiș.

4.2.10. CJ Vehicul fără acoperiș, cu etaj – vehicul fără acoperiș deasupra întregului său etaj superior sau deasupra unei părți a acestuia.

4.2.11. CX Șasiu de autobuz – vehicul incomplet care are doar lonjeroane de șasiu sau ansambluri tubulare, sisteme de propulsie și axe, care este destinat a fi completat cu caroserie, adaptată la necesitățile operatorului de transport.

4.3. Autovehicule din categoria N₁, N₂ sau N₃

4.3.1. BA Camion – vehicul care este conceput și construit exclusiv sau în principal pentru transportul de mărfuri. Poate să tracteze și o remorcă.

4.3.2. BB Van – camion în care compartimentul conducătorului auto și zona de încărcare se află în cadrul unei singure unități.

4.3.3. BC Autotractor pentru semiremorcă – vehicul tractor care este conceput și construit exclusiv sau în principal pentru a tracta semiremorci.

4.3.4. BD Autoremorcher – vehicul tractor care este conceput și construit exclusiv pentru a tracta remorci, altele decât semiremorciile.

4.3.5. BE Camionetă pick-up – vehicul a cărui masă maximă nu depășește 3500 kg, în care locurile așezate și zona de încărcare nu sînt localizate într-un singur compartiment.

4.3.6. BX Șasiu-cabină sau șasiu-cabină incompletă – vehicul incomplet care are doar o cabină (completă sau parțială), lonjeroane de șasiu, sisteme de propulsie și axe, care este destinat a fi completat cu caroserie, adaptată la necesitățile operatorului de transport.

4.4. Vehicule din categoria O

4.4.1. DA Semiremorcă – remorcă care este concepută și construită pentru a fi cuplată la un autotractor pentru semiremorcă sau la un dispozitiv de tractare tip „dolly” și care transmite o încărcare verticală importantă pe vehiculul tractor sau pe dispozitivul de tractare tip „dolly”. Dispozitivul de cuplare care urmează să fie utilizat pentru o combinație de vehicule conține un pivot și o șa de cuplare.

4.4.2. DB Remorcă cu proțap – remorcă care are cel puțin două axe, dintre care cel puțin una este directoare: a) echipată cu un dispozitiv de cuplare care are o mobilitate verticală (în raport cu remorca); b) care transmite vehiculului tractor mai puțin de 100 daN sarcină statică verticală.

4.4.3. DC Remorcă cu axă centrală – remorcă în care axa (axele) este (sînt) situată(e) aproape de centrul de greutate al vehiculului (atunci cînd acesta este încărcat cu o greutate uniform repartizată), astfel încît numai o sarcină statică verticală redusă, care nu depășește 10% din sarcina corespunzătoare masei maxime a remorcii, sau o sarcină de 1000 daN (se va lua în considerare valoarea cea mai mică) este transmisă vehiculului tractor.

4.4.4. DE Remorcă cu proțap rigid – remorcă cu o axă sau un grup de axe, echipată cu un proțap care transmite vehiculului tractor o sarcină statică ce nu depășește 4000 daN datorită construcției sale, și care nu corespunde definiției unei remorci cu axă centrală. Dispozitivul de cuplare care urmează să fie utilizat pentru o combinație de vehicule nu constă într-un pivot și o șa de cuplare.

4.5. Cifre folosite pentru a completa codurile care urmează să fie utilizate pentru diferite tipuri de caroserie

01 Platformă

02 Obloane rabatabile

03 Furgon

04 Caroserie amenajată cu pereți izolați și cu echipament pentru a menține temperatura interioară

05 Caroserie amenajată cu pereți izolați, dar fără echipament pentru a menține temperatura interioară

06 Cu prelată

07 Caroserie amovibilă (suprastructură interschimbabilă)

08 Vehicul transport containere

09 Vehicule echipate cu cîrlig ridicător

10 Basculantă

11 Cisternă

12 Cisternă destinată transportului de mărfuri periculoase

13 Vehicul transport animale vii

14 Vehicul transport de vehicule

15 Betonieră

16 Vehicul cu pompă pentru beton

17 Vehicul transport de lemn

18 Vehicul de colectat gunoiul

19 Vehicul pentru măturarea și curățarea străzilor și vehicul pentru curățarea canalizărilor

20 Compresor

21 Vehicul transport ambarcațiuni

22 Vehicul transport planoare

23 Vehicule pentru vînzarea cu amănuntul sau folosite pentru a expune

24 Vehicul de recuperare

25 Vehicul-scară

26 Camion cu macara (alta decît macaraua mobilă, astfel cum se definește la pct.2.7.7)

27 Vehicul cu platformă de lucru aeriană

28 Vehicul cu dispozitiv de forare

29 Remorcă cu podea coborîță

30 Vehicul transport de geamuri

31 Vehicul pentru stingerea incendiilor

99 Caroserie care nu este inclusă în prezenta listă.”